

Cum și-a găsit cheia Sfântul Petru

LIBRIS

We know
books

Sfântul Petru era disperat. Tocmai acum, de Crăciun, când îngerii trebuiau să zboare cu darurile spre Pământ, nu mai avea cheia de la poarta cerului! Și doar cu o zi în urmă, înainte de culcare, o atârnase de vârful Luceafărului!

Sfântul îi rugă pe îngerii să-l ajute să o afle, însă aceștia aveau prea multe pe cap! Unul dintre ei își făcu timp și veni la Sfântul Petru.

– Îți lipsește ceva? îl întrebă el cu șiretenie.

– Și asta zici tu că-i glumă?! se răsti Sfântul, necăjit. Știi foarte bine că mi-a dispărut cheia!

– Nu-i asta? întrebă el râzând ștregărește și scoțând din mantie o cheie aurie, lucitoare.

Sfântul Petru dădu dezamăgit din cap.

– Nu, nu. A mea era una foarte veche...

– Încearc-o totuși și pe asta! insistă îngerul.

Sfântul vârî cheia în broasca porții și... mare i-a fost mirarea să vadă că se potrivea!

– Bine, dar cum se poate așa ceva? zise el.

– Acesta e darul meu de Crăciun! îi răspunse îngerul. Ți-am luat cu „împrumut” cheia și vreo trei ceasuri la rând am lustruit-o temeinic.

Sfântul Petru nu mai putu de bucurie și-l sărută pe înger pe obraz!

Puk, piticul cel îndărătnic

În Ajunul Crăciunului, în casa piticilor de sub stejarul găunos era mare agitație. Bunicul cioplea din lemn o păpușică. Bunica împodobește odaia cu crenguțe de brad, iar mama făcea prăjituri cu miere. Copiii se jucau și dădeau și ei o mână de ajutor. Doar Puk, piticul îndărătnic, ședea bosumflat.

– Puk, du cățelușul afară! îl rugă bunicul.

– Nu vreau! răspunse Puk.

– Atunci fii drăguț și adu-mi ochelarii.

– Nu vreau! îi răspunse Puk și bunicii.

– Puk! strigă mama. Vrei prăjitură cu miere?

– Nu, nu vreau! se încăpățână Puk, neatent.

Pe dată însă îi păru rău că-l luase gura pe dinainte. Că doar prăjiturelele cu miere îi plăceau! Ceilalți pitici din casă râseră pe săturate, minunându-se de îndărătnicia lui Puk.

– Ce veselie e aici! zise tatăl, venit de la lucru din pădure. Și-aveți și prăjiturele cu miere!

Puk se săltă din colțul lui și bodogăni:

– Bine, mă duc imediat cu cățelușul pe-afară și îi aduc și bunicii ochelarii. Și, pe urmă...

– ... o să primești o prăjitură cu miere, îi luă mama vorba din gură, zâmbindu-i.

– Dar dacă duc și gunoiul, primesc două?

În satul iepurașilor de Paști pregătirile de sărbători erau în toi. Unii dintre urecheați amestecau culorile, căci foarte curând aveau să se apuce cu toții de vopsit ouăle.

Iepurii cei mari lucrară de dimineață până seara târziu, luând o pauză scurtă numai pe la amiază, pentru o gustare cu ceva morcovi și păpădii. Doar puiuții fură lăsați liberi, să se joace în voie toată după-masa. Trei dintre ei... Sisi, Săgeată și Pufuleț, își puseseră în gând să meargă în pădure, să-și viziteze prietenii: veverița, vulpea, ariciul și șoricelul Michi.

– Sigur sunt triști că, luându-ne cu pregătirile de Paști, n-am mai avut timp și pentru ei, spuse Sisi.

Într-adevăr, prietenii lor erau cam abătuți.

– Ei, ce-i cu voi, de ce sunteți așa plouați? îi chestionă Pufuleț.

– Păi... ne întrebam și noi de ce de Paști primesc daruri numai copiii oamenilor, iar noi nu, spuse șoricelul Michi.

Din păcate nici cei trei pui nu știau răspunsul la această întrebare și căzură pe gânduri...

În familia de buburuze Șapte-Punctulețe sosiră pe lume zece găze mici-micuțe.

– Dacă vă e foame, mâncați viermișori negri de iasomie, că ăștia ne plac nouă, buburuzelor, le dăscăli mama Șapte-Punctulețe.

Găzuțele se împrăștiară iute. Cea mai mică dintre ele ajunsese la stratul cu trandafiri.

– Ce „pricomigdală” punctată vine încoace? întrebă zeflemitor păduchele verde, cocoțat pe un boboc de trandafir. Cine ești tu?

– Sunt Șapte-Punctulețe... zise timida găză.

– Păi, nu prea *sunt*, buburuzo! Ia să vedem, 1, 2, 3, 4, 5... Ai numai șase! Ha-ha-ha!

– Chiar așa! N-ai decât șase punctulețe, zise și o libelulă aflată prin preajmă.

Rușinată și tare tristă, găza se ascunse sub o panseluță. Spre norocul ei, acolo dădu peste Zâna Florilor, care tocmai picta ceva...

– O, șapte punctulețe, o găză cu noroc! spuse ea bucuroasă. Acum știu ce să-i pictez Albinei de ziua ei. Iar tu o să-mi fii model!

– Bine, dar eu am numai... șase punctulețe!

– Nu-i nimic! râse zâna și îi pictă găzuței pe spate încă un punctuleț, rotund și negru.

Dar de pe pensula zânei se mai prelinse un strop mic de vopsea, tot pe spinarea găzuței, și micuța se trezi cu... opt punctulețe negre!

– Ei, acu' să văd ce mai are de spus obraznicul păduche verde! zise veselă găza.